

Nr 449

Av fru **Holmqvist m. fl.**, om åtgärder mot skatteflykt.

I press, radio och TV har under senaste tiden förekommit uppgifter om personer som underlåtit att deklarerera inkomster uppgående till miljonbelopp.

Intrycket av att lagliga möjligheter ofta saknas att beivra uppenbar skatteflykt är oroande.

Enligt pressuppgifterna har i ett fall vederbörande skattskyldig innan polisutredningen slutförts avvikit från landet och bosatt sig i utlandet i och för undvikande av åtal enligt skattestrafflagen. Dessförinnan har de disponibla medlen, vilka erhållits genom att med skingringsförbud belagda fastigheter intecknats, överförts till utlandet.

Även andra manipulationer har offentliggjorts där avsevärda belopp undandragits beskattning till förfång för lojala skattebetalare.

Olika åtgärder för att förhindra att personer på detta sätt undandrar sig de påföljder som eljest skulle drabba dem för underlåtenheten att fullgöra skyldigheten att betala skatt kan tänkas ifrågakomma.

Preskriptionstiden för brott mot skattestrafflagen är f. n. fem år från den dag deklaration ingavs till myndigheten. Efter preskriptionstidens utgång kan vederbörande således återvända till Sverige utan att bli åtalad för brottet, d. v. s. han undgår straff. Det förhållandet att enligt gällande bestämmelser vissa skattskyldiga går fria från straffpåföljder framstår såsom i högsta grad otillfredsställande med tanke på den allmänna laglydnaden, skattemoralen och principen om likhet inför lagen. I de fall då det visats sannolikt att en person avsiktligt sökt undgå lagföring för att han ej fullgjort sin skyldighet att erlagga skatt bör enligt vår mening preskriptionstiden för brott mot skattestrafflagen utsträckas till tio år.

I avtal mellan Sverige och andra länder skulle kunna intagas bestämmelser som möjliggör ett utlämnande av den skattskyldige då han gjort sig skyldig till brott mot skattestrafflagen. Sålunda kunde i de fall där bestämmelser om utlämning helt saknas sådana införas och — i de fall där sådana bestämmelser redan finnes för andra brott — dessa skärpas till att omfatta även brott mot skattestrafflagen. Sistnämnda alternativ kräver emellertid medverkan från andra stater. Även om vissa av dessa skulle acceptera föreslagna bestämmelser, återstår det alltid några länder som inte godtager de föreslagna åtgärderna. Detta förhandlingsalternativ är i vart fall praktiskt mycket svårt att genomföra inom överblickbar tid.

Utvägen att förlänga preskriptionstiden till förslagsvis tio år synes därför

ligga närmare till hands och kan förutsättas få en snabbare effekt i den önskvärda riktningen. Vetskapen om att vederbörande icke kan återvända till Sverige förrän tio år förflutit från brottets begående utan att detta beivras torde medföra en ökad respekt för skattelagstiftningens bestämmelser.

Då fast egendom utmätts åligger det utmätningsmannen att genast till rätten insända bevis om utmätningen (85 § UL). Anteckning om utmätningen göres i fastighetsboken. Av gravationsbeviset framgår sålunda att fastigheten är utmätt. Sistnämnda bestämmelser är ägnade att hindra gäldenären från att belasta den utmätta egendomen med gäld sedan utmätning skett. Motsvarande bestämmelser finns icke vid skingringsförbud. Ett sätt att ge skingringsförbudet större tyngd än för närvarande skulle sålunda vara att liknande bestämmelser som gäller vid utmätning om offentliggörande av förbudet hos rätten infördes.

Under återopande av det anförda hemställer vi,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär en allsidig utredning av frågan om skatteflykt med särskilt beaktande av de synpunkter som framförts i motionen.

Stockholm den 24 januari 1969

Mary Holmqvist (s)

Lennart Pettersson (s)
i Lund

Nancy Eriksson (s)
i Stockholm
